

dr Aneta Rejman
anetarejman13@wp.pl
Uniwersytet Rzeszowski
Wydział Wychowania Fizycznego

<http://dx.doi.org/10.16926/fisasit.17>

Instytucja zakazu klubowego oraz zakazu wstępu na imprezę masową w świetle obowiązujących uregulowań prawnych – wybrane aspekty

Streszczenie

W dniu 20 marca 2009 roku – po uprzednim rozpatrzeniu poprawek Senatu – Sejm RP VI kadencji uchwalił Ustawę o bezpieczeństwie imprez masowych. Została ona podpisana przez Prezydenta RP w dniu 9 kwietnia 2009 r., zaś jej publikacja nastąpiła w Dzienniku Ustaw z dnia 21 kwietnia 2009 r. Ustawa weszła w życie w dniu 1 sierpnia 2009 r.

Ustawa ta uchyliła uprzednio obowiązującą Ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, której przepisy, pomimo wielokrotnej nowelizacji, „utraciły wewnętrzną spójność, nie przystając do innych uregulowań i uniemożliwiając skuteczne stosowanie prawa wobec narastającego zjawiska chuligaństwa stadionowego”.

Uchwalona ustawa, po dwuletnim okresie obowiązywania, uzupełniona została o przepisy umożliwiające zwiększenie skuteczności walki wszystkich organów, służb i instytucji biorących udział w zabezpieczeniu masowych imprez sportowych w zakresie egzekwowania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas tych imprez. Dokonała ona również nowelizacji obowiązującego Kodeksu karnego poprzez wprowadzenie instrumentu prawnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową, którego celem miało być wyeliminowanie udziału w imprezie masowej określonej kategorii sprawców – tych którzy swoim zachowaniem naruszają porządek prawny, stanowiąc jednocześnie zagrożenie bezpieczeństwa imprez masowych.

Niestety, liczne przykłady z przeprowadzanych imprez sportowych wskazują, iż nader często dochodzi do zakłóceń porządku publicznego. Dzieje się to pomimo, iż Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych czy Kodeks karny zezwalają na stosowanie przez podmioty do tego uprawnione stosunkowo rygorystycznych rozwiązań karno-represyjnych. Skutkuje to poszukiwaniem nowych rozwiązań, które pozwolą na ograniczenie tych negatywnych zjawisk.

Słowa kluczowe: zakaz klubowy, zakaz wstępu na imprezę masową, przepisy prawne

1. Uwagi wstępne

W dniu 20 marca 2009 roku – po uprzednim rozpatrzeniu poprawek Senatu – Sejm RP VI kadencji uchwalił Ustawę o bezpieczeństwie imprez masowych (dalej: u.b.i.m.). Została ona podpisana przez Prezydenta RP w dniu 9 kwietnia 2009 r., zaś jej publikacja nastąpiła w Dzienniku Ustaw z dnia 21 kwietnia 2009 r.¹ Ustawa weszła w życie w dniu 1 sierpnia 2009 r.

Ustawa ta uchyliła uprzednio obowiązującą Ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 roku o bezpieczeństwie imprez masowych², której przepisy, pomimo wielokrotnej nowelizacji, „utraciły wewnętrzną spójność, nie przystając do innych uregulowań uniemożliwiając skuteczne stosowanie prawa wobec narastającego zjawiska chuligaństwa stadionowego”³.

Uchwalona ustawa, po dwuletnim okresie obowiązywania, uzupełniona została o przepisy umożliwiające zwiększenie skuteczności działalności wszystkich instytucji biorących udział w zabezpieczeniu masowych imprez sportowych w zakresie egzekwowania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas tych imprez. Dokonała ona również nowelizacji obowiązującego Kodeksu karnego poprzez wprowadzenie instrumentu prawnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową, którego celem miała być eliminacja w imprezie masowej określonej kategorii sprawców naruszających porządek prawny, stanowiących jednocześnie zagrożenie dla bezpieczeństwa imprez masowych.

Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie obowiązujących uregulowań prawnych w aspekcie dotyczącym instytucji zakazu klubowego oraz zakazu wstępu na imprezę masową. Artykuł ten stanowi również próbę usystematyzowania szeregu pojęć, w stosunku do których pojawia się potrzeba szerszej interpretacji.

2. Instytucja zakazu klubowego w świetle przepisów Ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych

Instytucja zakazu klubowego jest zupełnie nową instytucją w polskim prawie⁴. Jej ustanowienie stanowi istotny wkład w walce z pseudokibicami i chuliganami stadionowymi. Należy zgodzić się ze stanowiskiem inicjatorów ustawy, iż muszą istnieć sankcje za naruszenie obowiązków wynikających z regulaminu imprezy, stworzonego w celu zapewnienia spokojnego i bezpiecznego uczestnictwa w rozgrywkach sportowych. Ponadto zasadne wydaje się stanowisko, iż nie można od-

¹ Dz. U. z 2009 r. Nr 62, poz. 504 z późn.zm.

² Dz. U. z 1997 r. Nr 106, poz. 680 z późn. zm.

³ <http://orka.sejm.gov.pl/>

⁴ Zob. C. Kąkol, *Zakaz klubowy: jak się pozbyć chuligana*, „Rzeczpospolita”, 4 maja 2011, s. C8.

mówić organizatorowi uprawnienia do decydowania, kto może w organizowanej przez niego imprezie masowej uczestniczyć⁵.

Nie ulega wątpliwości, że unormowanie wynikające z treści art. 14 u.b.i.m. stało się instrumentem w walce z pseudokibicami i innymi osobami naruszającymi regulamin obiektu lub imprezy masowej, albowiem zakaz ten może być również stosowany przez organizatorów meczów piłki nożnej.

Zgodnie z treścią powołanego artykułu zakaz klubowy polega na zakazie uczestniczenia w kolejnych imprezach masowych przeprowadzanych przez organizatora meczu piłki nożnej. Jest on nakładany przez organizatora na osobę, która dopuściła się naruszenia regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej. Nadmienić należy, iż ukaranie zakazem klubowym jest czynnością fakultatywną. Pojęcie „regulaminu obiektu (terenu)” precyzuje przepis art. 3 pkt 10 u.b.i.m., zgodnie z którym są to przepisy wydane przez właściciela, posiadacza, użytkownika obiektu lub terenu albo zarządzającego nim, zawierające zasady wstępu na teren lub obiekt, w tym osób małoletnich, zasady zachowania się osób obecnych w obiekcie lub na terenie i korzystania przez nie z obiektu lub terenu oraz ze znajdujących się tam urządzeń, a także określające miejsca nieprzeznaczone dla publiczności. Ustawa nie precyzuje natomiast definicji regulaminu imprezy masowej. Zgodnie z treścią art. 6 ust. 3 u.b.i.m., organizator opracowuje i udostępnia osobom uczestniczącym w imprezie masowej regulamin obiektu (terenu) oraz regulamin imprezy masowej zawierający warunki uczestnictwa i zasady zachowania się osób na niej obecnych.

Z regulacji tej wynika, iż organizator może dowolnie określić, jakiego rodzaju zachowania uzasadniają zastosowanie zakazu klubowego. Zgodnie z powyższym zastosowanie zakazu może nastąpić więc nie tylko za zachowanie stanowiące przestępstwo lub wykroczenie, ale również za zachowania niepenalizowane ustawą, a więc wznoszenie wulgarnych okrzyków, używanie zbyt głośnych urządzeń czy wywieszanie flag i transparentów o treściach prowokacyjnych⁶. Taka interpretacja wydaje się zasadna, albowiem zezwala na rozróżnienie obu zakazów, tj. stadionowego i klubowego oraz przyczyn ich stosowania. Otwiera to dodatkowe możliwości oddziaływania na pseudokibiców i chuliganów stadionowych, których zachowania niekoniecznie skutkują wszczęciem postępowań w zakresie prawa karnego, ale są tak naganne dla klubu i uczestników imprezy masowej, że powinny skutkować usunięciem danej osoby bądź grupy osób ze stadionu czy też miejsca, w którym odbywa się impreza masowa. Podkreślenia wymaga tutaj fakt, iż ukaranie zakazem klubowym nie musi stanowić jedynie reperkusji za negatywne zachowanie w czasie trwania meczu piłki nożnej, bowiem do naruszenia regulaminu może dojść również w innych sytuacjach – jednakże muszą one dotyczyć obiektu (terenu) np. w czasie poprzedzającym rozpoczęcie meczu.

⁵ Zob. W. Kotowski, B. Kurzępa, *Bezpieczeństwo imprez masowych. Komentarz do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych*, wyd. 3, Warszawa 2012, s. 76.

⁶ Zob. C. Kąkol, *Zakaz klubowy...*, s. C8.

Jak wynika z treści art. 14 ust.2 u.b.i.m., okres obowiązywania zakazu klubowego nie może być dłuższy niż 2 lata od dnia jego wydania. Ustawa nie określa przy tym minimum obowiązywania zakazu, jak również nie wskazuje, czy powinien być on wymierzany w tygodniach, miesiącach, czy też latach. Trafne wydaje się tutaj stanowisko, że określanie czasu jego trwania nie powinno następować poprzez wskazanie konkretnych imprez masowych, w których osoba ukarana nie może uczestniczyć, bowiem należy pamiętać, że mecze bywają odwoływane, a ich termin bywa przesuwany w czasie. W ten sposób okres obowiązywania zakazu okazałby się „ruchomy” i w istocie nieokreślony⁷.

W wersji pierwotnej ustawy zakaz klubowy powiązany był tylko z określonym obiektem sportowym, na którym doszło do naruszenia regulaminu. Nowelizacją ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 roku zasięg ten został znacznie rozszerzony⁸. Z dodanego do art. 14 u.b.i.m. przepisu określonego w ustępie 1a wynika, że zakaz klubowy dotyczy też kolejnych imprez masowych przeprowadzanych z udziałem drużyny organizatora rozgrywanych poza siedzibą organizatora. Zwrot ten należy interpretować szeroko – a więc jako wszystkie miejsca poza siedzibą organizatora, gdzie rozgrywane są mecze piłki nożnej, w tym sparingi czy mecze towarzyskie. Wątpliwości może tutaj budzić interpretacja zwrotu *siedziba organizatora*, który może być traktowany jako siedziba osoby prawnej. Wydaje się, iż należy go jednak postrzegać w znaczeniu potocznym, a więc jako miejsce, gdzie drużyna organizatora rozgrywa swoje mecze.

Zgodnie z art. 4 u.b.i.m. postępowanie w sprawach określonych w ustawie, z wyłączeniem art. 14, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej⁹.

Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 2 października 2012 roku, określone w powyższym przepisie wyłączenie dotyczy art. 14 powołanej ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, a więc artykułu, w którym uregulowane zostało zagadnienie zakazu klubowego, polegającego na zakazie uczestniczenia w kolejnych imprezach masowych przeprowadzanych przez organizatora meczu piłki nożnej. Art. 14 ust. 8 powołanej ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych stanowi, że „orzeczenie właściwego podmiotu prowadzącego rozgrywki wydane na skutek wniesienia odwołania, o którym mowa w ust. 5, jest ostateczne”.

Formą, w ramach której orzeka się o zakazie klubowym, jest orzeczenie. W ramach postępowania w przedmiocie zakazu klubowego, zgodnie z art. 4 powołanej Ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Nie przesądza to jednak o braku możliwości zażalenia wskazanego orzeczenia w przedmiocie zakazu klubowego. Orzeczenie

⁷ Tamże.

⁸ Dz.U.2011.217.1280

⁹ I OSK 2220/12 LEX nr 1219448

to nie jest decyzją w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Stanowi jednakże inny niż określone w pkt 1–3 art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi¹⁰, akt z zakresu administracji publicznej dotyczący uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa.

Przepisy omawianej ustawy wskazują, iż organizator meczu piłki nożnej w terminie 7 dni od dnia zastosowania zakazu klubowego informuje o tym osobę, której ten zakaz dotyczy. Termin ten jest terminem instrukcyjnym. Informacja musi określać okres obowiązywania zakazu uczestnictwa tej osoby. Sposób przekazania informacji nie został tutaj w żaden sposób sprecyzowany. Wydaje się również, iż terminowe wywiązanie się z tego obowiązku może napotkać spore utrudnienia z uwagi na fakt, iż organizator nie gromadzi informacji o adresie zameldowania czy zamieszkania osób ukaranych zakazem klubowym¹¹.

Osoba ukarana ma prawo wniesienia odwołania od zakazu zastosowanego przez organizatora meczu piłki nożnej do właściwego podmiotu prowadzącego rozgrywkę. Nowelizacja ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 roku wprowadziła dodatkowo przepis art. 14 ust. 4a u.b.i.m., który pozwala osobie ukaranej zakazem klubowym przez związek sportowy lub podmiot prowadzący rozgrywkę jako organizatora meczu piłki nożnej, wnieść do tego podmiotu wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Uregulowanie to jest odpowiednikiem przewidzianego w art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy¹².

Konsekwencją wprowadzenia zapisu „wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy” jest zmiana treści dotychczasowego art. 14 ust. 5 u.b.i.m., który w pierwotnym swoim brzmieniu przewidywał, że tylko podmiot prowadzący rozgrywkę w swoim regulaminie wewnętrznym może określać formę, tryb i termin złożenia odwołania oraz tryb i termin jego rozpatrzenia¹³. Po wprowadzeniu omawianych zmian związek sportowy lub podmiot prowadzący rozgrywkę mogą w swoich regulaminach wewnętrznych określać formę, tryb i termin złożenia odwołania lub wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, a także tryb i termin ich rozpatrywania.

Z treści art. 14 ust. 5 u.b.i.m. wynika, że związek sportowy lub podmiot prowadzący rozgrywkę swobodnie określa formę, tryb i termin złożenia odwołania lub wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, tryb i termin ich rozpatrzenia. Sprecyzowany równocześnie został termin rozpatrzenia odwołania określony w regulaminie, który powinien zostać wyznaczony tak, aby od daty złożenia odwołania do daty jego rozpoznania nie upłynęło więcej niż 14 dni.

¹⁰ Dz. U. z 2012 r. poz. 270 j.t. z późn. zm.

¹¹ Zob. A. Janiśławski, B. Kwiatkowski, *Analiza krytyczna ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych*, „Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych” 2010, r. XIV, z. 1 ISSN 1506-1817, s. 79.

¹² Dz.U.2013.267 j.t. z późn. zm.

¹³ Dz.U.2011.217.1280

Wspomniana nowelizacja ustawy uchyliła dotychczasowo obowiązujący art. 14 ust. 7 u.b.i.m., zgodnie z treścią którego wniesienie odwołania automatycznie wstrzymywało wykonanie zakazu klubowego. De facto oznaczało to, iż pomimo zastosowania przez organizatora zakazu klubowego osoba ukarana miała prawo uczestniczyć w kolejnych imprezach sportowych. Obecna regulacja stanowi całkowite przeciwieństwo ówczesnego rozwiązania, albowiem wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania zakazu klubowego.

Zgodnie z treścią art. 14 ust. 8 u.b.i.m. orzeczenie właściwego podmiotu prowadzącego rozgrywkę wydane na skutek wniesienia odwołania jest ostateczne. Tym samym wyłączona została droga postępowania sądowego będąca niejako kontynuacją kontroli instancyjnej. Uregulowanie to wzbudziło szereg wątpliwości co do zgodności tegoż zapisu z art. 31 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 42 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji stanowiących, że ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw oraz że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd¹⁴.

W Ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych przyjęto, iż informacja o każdym zastosowaniu zakazu klubowego jest obligatoryjnie przetwarzana w systemach służących do: identyfikacji osób, sprzedaży biletów, kontroli przebywania w miejscu i w czasie trwania meczu piłki nożnej, kontroli dostępu do określonych miejsc oraz weryfikacji informacji, np. w zakresie zastosowanego zakazu klubowego, a także w centralnym systemie identyfikacji uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych w ramach ligi zawodowej oraz centralnym systemie identyfikacji uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych poza ramami ligi zawodowej¹⁵.

3. Instytucja zakazu wstępu na imprezę masową w świetle przepisów Kodeksu karnego

Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych wprowadziła do kodeksu karnego środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową; poprzednio środek ten mógł być orzekany tylko na podstawie przepisów obowiązującej wcześniej Ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o bezpieczeństwie imprez masowych jedynie w przypadku ukarania za wymienione w tej ustawie wykroczenia. Zgodnie z treścią art. 41b § 2 Kodeksu karnego (dalej: k.k.), zakaz wstępu na imprezę masową obejmuje wszystkie imprezy masowe na terytorium RP oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium RP. Wykonanie tego obowiązku może być połączone z obowiązkiem przebywania skazanego w czasie trwania niektórych imprez w określonym miejscu sta-

¹⁴ Postanowienie TK z dnia 7 grudnia 2011 r., K 3/11, OTK-A 2011/10/119.

¹⁵ Dz.U.2013.611 t.j. z późn. zm.

łego pobytu lub z obowiązkiem stawiennictwa w czasie trwania imprezy masowej bądź w jednostce organizacyjnej Policji, bądź w innym miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji¹⁶.

Przesłanką orzeczenia omawianego środka karnego jest stwierdzenie, że przestępstwo zostało popełnione przez sprawcę w związku z imprezą masową, a udział sprawcy w imprezach masowych zagraża dobrom chronionym prawem. Obowiązujące brzmienie przepisu nie wymienia enumeratywnie tych dóbr, co powoduje, iż można tu mówić o sytuacji, kiedy zagrożenie będzie się wiązało z udziałem sprawcy w imprezie masowej (np. bezpieczeństwo, zdrowie, życie, mienie). Uznanie przez sąd, że udział sprawcy w imprezach masowych zagraża poszczególnym dobrom, winno się opierać na ocenie zachowania sprawcy w trakcie imprezy masowej.

Orzeczenie zakazu wstępu na imprezę masową może być połączone z nałożeniem na sprawcę określonych obowiązków, które służą zagwarantowaniu przestrzegania zakazu, tj. m.in. wspomnianego już obowiązku przebywania w czasie trwania niektórych imprez masowych w określonym miejscu stałego pobytu, kontrolowanego w sposób określony w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, przy czym w przypadku niemożliwości lub oczywistej niecelowości nałożenia tego obowiązku może on być zastąpiony obowiązkiem stawiennictwa w jednostce organizacyjnej Policji w miejscu określonym przez właściwego komendanta Policji.

Obligatoryjne orzeczenie zakazu następuje w przypadku ponownego skazania sprawcy za przestępstwo popełnione w związku z imprezą masową. Niestosowanie się do zakazu wstępu stanowi przestępstwo z art. 244 k.k. zagrożone karą pozbawienia wolności do 3 lat, natomiast niezastosowanie się do któregośkolwiek z obowiązków połączonych z tym środkiem karnym stanowi przestępstwo z art. 244 a k.k. zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia do lat 2.

Zakaz wstępu na imprezę masową orzekany jest w latach – od dwóch do sześciu – natomiast obowiązki orzeka się w miesiącach i latach – na okres nie krótszy niż sześć miesięcy i nie dłuższy niż 12 miesięcy; obowiązek w postaci stawiennictwa skazanego w czasie trwania niektórych imprez masowych objętych zakazem w jednostce organizacyjnej Policji lub miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji – na okres od sześciu miesięcy do lat sześciu; jeśli chodzi o obowiązek o którym mowa w art. 41b § 5 (kiedy to sąd może orzec, że po upływie okresu, na który orzeczono obowiązek, skazany będzie stawiał się w trakcie trwania niektórych imprez masowych objętych zakazem w jednostce organizacyjnej Policji lub miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji) – to ze względu na brak szczegółowych regulacji czas stosowania tego obowiązku jest ograniczony jedynie czasem trwania zakazu – może być on orzekany na czas nie dłuższy niż czas trwania zakazu.

¹⁶ Dz.U.1997.88.553 t.j. z późn.zm.

4. Wnioski końcowe

Podsumowując omawianą problematykę, podkreślić należy, iż zmiany, które dokonały się w ostatnich kilkunastu latach w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, są bardzo duże.

Proces nowelizowania Ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych był stosunkowo długi – uczestniczyło w nim wiele środowisk i wielu wybitnych specjalistów, zarówno teoretyków, jak i praktyków. Przedyskutowane zostały wszystkie propozycje, opinie i pomysły, co pozwoliło osiągnąć ostateczny kompromis w postaci wielu istotnych rozwiązań systemowych w zakresie zwiększenia bezpieczeństwa wspomnianych imprez.

Jednakże trzeba zauważyć, iż prawidłowy przebieg imprezy masowej nie zależy wyłącznie od organizatora, lecz w szczególności od samych uczestników. Niestety, liczne przykłady z przeprowadzanych imprez sportowych wskazują, iż nader często dochodzi do zakłóceń porządku publicznego. Dzieje się to pomimo, iż Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych czy Kodeks karny zezwalają na stosowanie przez podmioty do tego uprawnione stosunkowo rygorystycznych rozwiązań kar-no-represyjnych. Skutkuje to poszukiwaniem nowych rozwiązań, które pozwolą na ograniczenie tych negatywnych zjawisk.

Uprawnione wydaje się również stanowisko, iż przepisy omawianej ustawy w interesującym nas aspekcie zakazu klubowego i zakazu wstępu na imprezę masową są stosunkowo przejrzyste i nie wymagają nadmiernej interpretacji. Stanowisko to wydaje się utwierdzać także fakt stosunkowo znikomej ingerencji sądownictwa administracyjnego w zakresie Ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Tym niemniej zgodzić się należy też z tezą, iż może to świadczyć również o wroście wiedzy i kultury prawnej osób bezpośrednio odpowiedzialnych za organizację i bezpieczeństwo sportowych imprez masowych.

Bibliografia

Źródła

Źródła drukowane

Dz.U.1997.88.553 t.j. z późn.zm.

Dz. U. z 1997 r. Nr 106, poz. 680 z późn. zm.

Dz. U. z 2009 r. Nr 62, poz. 504 z późn. zm.

Dz.U.2011.217.1280.

Dz. U. z 2012 r. poz. 270 j.t. z późn. zm.

Dz.U.2013.267 j.t. z późn. zm.

Dz.U.2013.611 j.t. z późn. zm.

I OSK 2220/12 LEX nr 1219448

Postanowienie TK z dnia 7 grudnia 2011 r., K 3/11, OTK-A 2011/10/119.

Źródła internetowe

<http://orka.sejm.gov.pl/>

Literatura

- Kąkol C., *Zakaz klubowy: jak się pozbyć chuligana*, „Rzeczpospolita”, 4 maja 2011.
- Kotowski W., Kurzępa B., *Bezpieczeństwo imprez masowych. Komentarz do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych*, Warszawa 2009.
- Janisławski A., Kwiatkowski B., *Analiza krytyczna ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych*, „Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych” 2010, r. XIV, z. 1 ISSN 1506-1817.

Abstract

The institution of club ban and the ban on entry to a mass event
in the light of existing regulations – some aspects

On 20th March 2009 – after consideration of amendments by the Senate, the sixth term Polish Parliament passed the Law about safety of events. It was signed by the President on 9th April 2009, and its publication occurred in the Official Gazette dated 21st April 2009. The Act came into force on 1st August 2009.

This Act repealed the previously applicable Law of 22nd August 1997 about the safety of mass events, which regulations, despite repeated revision, “lost internal cohesion, not pausing to other regulations and prevent the effective application of the law to the growing phenomenon of stadium hooliganism”.

The Passed law, after two years of application, has been supplemented by provisions allowing to increase the combat effectiveness of all bodies, services and institutions involved in securing mass sports events in the enforcement of security and public order during those events. It also made amendments to the existing Criminal Code by introducing a legal instrument in the form of a ban on entry to a mass event, whose aim was to eliminate participation in the mass event of specific category of offenders – those who by their behavior violate the law, while providing a safety hazard events.

However, numerous examples from ongoing sports events show that too often there is a disruption of public order. This happens despite the fact that the law about mass events security or the Criminal Code allow to use by authorized operators to do relatively stringent penal solutions – repressive. This results in the search for new solutions that will reduce these negative phenomena.

Keywords: club ban, ban on entry to a mass event, legal provision